



ဆုဂရုပဒ္မနီ

ပြန်ဆိုတဲ့အခါ

• န : ချီ ယိန်း • ရွှေကြွယ်

အခန်း (၁)

အာကာသည့် လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ကားကို ညင်သာစွာ မောင်း
လာရင်း လမ်းမထိပ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခေါင်း
ထဲ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ ။

ရှေ့တူရူကိုကြည့်မိလျှင် ထင်သည့်အတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေဟန်
တူသော အဖြူရိပ်လေးကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။ ။

“ကျွတ်”

သူ့နှုတ်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ နှစ်ရက်သုံးရ
က်ရှိပြီမို့ ဒီကောင်မလေးကို သူ မျက်မှန်းတန်းမိနေပါပြီ။

သူ့ဘေးရှေ့ကနေ ဖားပျံမလေးတစ်ကောင်လို ဟိုမှ သည် လူးကာလွ
န့်ကာ၊ ဝှေ့ကာဝိုက်ကာ စက်တီးစီးနေပုံမှာ အင်မတန် မျက်စိနောက်စရာ
ကောင်းတာမို့ မမှတ်မိဘဲနေဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဝေးဝေးကိုစီးမသွားဘဲ ထိုနားတစ်ဝိုက်သာ လှည့်ပတ်စီးနေပုံမှာ သူ
ကို တမင်နှောင့်ယှက်နေသလားတောင် ထင်ချင်စရာ။

ဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့် အသားထူအိသော တီရှပ်လက်ပြတ်နှင့် သူမဟာ
အသားအရေကတော့ ဆင်စွယ်ရောင်လို ဝင်းနှစ်နေသည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားမှာ တမင်တကာ လေ့ကျင့်ထားသလို သွယ်
ပျောင်းကျစ်လျစ်ပြီး အချိုးကျလှပသည်။ ။ သို့သော် လှုပ်ရှားပုံမှာ မနွဲ့မ

နှောင်း။ ဆတ်တောက်တောက်နှင့် မြန်ဆန်သည် ။

ပို၍ သူကြည့်မရသည် မှာ သူမဆံနွယ်များကိုပင်။ ရှားစေးညိုရောင် ဆိုးထား၍ တူးစတက်ပုံစံ ခလယ်ခွဲဆံပင်က ဖွာလန်လန်နှင့် သူမမျက်နှာကို အုပ်မိုးလုမတတ်ရှိတတ်သည် ။

ဇင်ယော်တောင်မျက်ခုံး၊ စူးရှလက်ဖြာသော မျက်လုံး၊ နှာတံစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းထူထူလေးမှာ ထူးခြားစွာ အလျားကျယ်သည် မို့ စွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်နှာလေးဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အာကာ အလိုလို စိတ်ချဉ်ပေါက်မိလေသည် ။

သူသည် ခါးလေး နည်းနည်းကုန်းကာ စကိတ်စီးရင်း အာကာကို မထိတတ် ကြည့်တတ်သည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ မသိသာလှသော လှောင်ပြုံး ထွေပြုံးလေးတစ်ခု ရှိနေသည် ဟု အာကာက အတတ်စွပ်စွဲမိ၏။ ခြုံငုံ၍ ဆိုရသော် သူ့ကို မြင်ရလျှင် အာကာ့စိတ်တွေ မကြည်မလင် ဖြစ်လာတတ်သည် ။

သူကတော့ ရှေးရိုးဆန်သည် ပဲပြောပြော၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲတင်းသွက် လက်လွန်းတာကို မကြိုက်ပါ။သူက သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးမှ ကြိုက်သည် ။

သူ့ကားရှေ့မှ ကိုးရိုးကားယားသဏ္ဌာန်လေးမှာ ကလက်သည် မှာ မဆိုနိုင်သော်လည်း မျက်စိတွေ မူးဝေစေချင်တာကတော့ အမှန်ပင်။ ယခုလည်း ကြည့်..

ကားလာမှန်းသိလျက်နှင့် ကောင်းကောင်း ဖယ်မပေး။

“တီ..တီ..တီ”

အာကာက ဟွန်းတီးသည် ။ သူက ဂရုမစိုက်လှပုံ။ အာကာ အသည်း

ယားမိသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဟွန်းရှည်ကြီး ဆက်တိုက်နှိပ်ထားပစ်လိုက်ချင်တာ။

သို့သော် ဤလမ်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆိတ်ငြိမ်သော
ခြံဝန်းကျယ်ကြီးများ သာရှိတာမို့ ဘေးလူတွေကို အားနာရလို့ သာ။

“တို့..တို့”

ဒီလို နံနက်စောစော အချိန်မျိုးမှာ ကျယ်လောင်သော ဟွန်းသံနှင့် နှောင့်ယှက်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်လှတာမို့ အာကာ ဆက်မတီးဘဲ စိတ်လျှော့ လိုက်ပါသည် ။

ကဲ...ဘယ်လောက် မသိကျိုးကျွံပြုနိုင်မလဲ။ မော်ဒယ်လ်ဂဲလေးတစ်ယောက်လို ပြေပြစ်လှပသော သူမကတော့ သူ့ကားကို ရှိတယ်မထင်လှဘဲ ခပ်တည်တည် စကိတ်စီးမပျက်ပါ။

အာကာသသည် ကားကို ဂရုတစိုက် ဘီးလိမ့်ရုံသာ မောင်းရသည်။ ဝင်လည်း မတိုက်ရဲဘူးလေ။ တမင်စနေသလား ထင်မိသော်လည်း တစ်ဖက်က မိန်းမသားမြို့ သူဘာမှ မတတ်နိုင်။

စိတ်တွေကတော့ တိုတောင်းလှပြီ။ လင်းလက်စန္ဒာသည် ခေါင်းငုံ့၊ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားရ၏။

ကြည့်ပါဦး။ အယ်လိုလူကြီးလဲလို့ ။ ရုပ်ချောသလောက် မျက်နှာကြီး
ကလည်း စူပိုတင်းမာထားတာများ တစ်လောကလုံး သူ့ကျေးဇူးမကင်း
သူတွေချည်းပဲ ထင်နေသလား မသိပါဘူး။

လင်းလက်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်မိ၏။ မတွေ့ဘူးပေါင်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတော့ အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် သူ့ကားထွက်စရာ လမ်းကိုဖယ်မပေးပါ။ လမ်းက နည်းနည်းကျဉ်းတော့ ရှေ့က ပိတ်ကာစီးနေသော သူမကို

ကျော်တတ်လို့ လည်း မရရှာ။

သူ့ခမျာ ဒေါသဖြစ်နေပုံလည်း ရပါသည်။ သုံးလေးရက်ခန့် အကဲခတ်ပြီးသားမို့ လင်းလက်က စိတ်အေးလက်အေး ကျီစယ်ရဲနေပါပြီ။

သူမ ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ အမိုးဖွင့် ဂျစ်ကားအဖြူလေးပေါ် ခပ်မတ်မတ် ရှိနေသော သူ့စတိုင်လ်သည် ဟောင်ကောင်မင်းသားတစ်ယောက်လို ဖြောင့်တာမျိုး သိလား။

ဆံပင် တိုတိုတောင်တောင်။ နဖူးပြေပြေ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် လေးထောင့်သိပ်မဆန်တော့ မျက်နှာမှာ ရေဘင်မျက်မှန်အနက်လေး တပ်ထားသည်။ ။

အင်္ကျီက တီရှပ်အနက်။ ဂျစ်ကားရဲ့ ဘေးခုံမှာ ဂျာကင်တစ်ထည်ရှိသည်။ ။ ပြီးတော့ ရေသန့်ဗူး ရှိသည်။ ။ ဘောင်းဘီက မိုးပြာရောင် ဂျင်းဖျော့ဖျော့။ ဝတ်စားထားပုံက သပ်ရပ်သည်။ ။

စတီယာယင်ပေါ်က လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးမှာ စီးကရက်တစ်လိပ် ညှပ်ထားလျက်သား။ ဒါပေမဲ့ သူ့စီးကရက် မီးသေနေပြီလား မသိ။ သူသောက်တာ မတွေ့ရ။

လင်းလက် ကြည့်နေခိုက်မှာ သူ့လက်တစ်ဖက် မြောက်တက် လာပြီး လက်ခလယ် တစ်ချောင်းတည်းနှင့် မျက်မှန်ကို နဖူးအထက်သို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပင့်တင်လိုက်သည်။ ။

အား...မျက်လုံးတွေက စူးရှလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ခပ်တင်းတင်းနှင့် မျက်မှောင်ကုတ်ထားတာ။ သူ့ကြည့်ရတာ လင်းလက် ဒီလိုလုပ်နေတာတွေကို မနှစ်မြို့နိုင်ပုံ။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ရန်စောင်းသလိုလို ခပ်တည်တည် ကြည့်သည်

။ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုပေမယ့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လင်းလက်ကို အထင်
သေးကြောင်း ဖော်ပြနေသည် ။ ပြီးတော့ ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ ချင်တာမျိုးလည်း
ပါသည် ။

ဟွန်း...လူကိုများ သူက မတူသလိုမတန်သလို။ မလောက်လေးမ
လောက်စား မိန်းမလိုလို အင်မတန် နှိမ်ချိုးကြည့်တာ။

ထိုအကြည့် ထိုပုံစံကို မခံချင်တာမှန်သော်လည်း လင်းလက် စိတ်ထဲ
မှာ ထူးဆန်းစွာ ထိုလူကို အသိအမှတ်ပြုမိသည် ။

ဒီတော့ သူ့မျက်လုံး၊ သူ့အကြည့်၊ တင်းတင်းစေ့ထားသော သူ့နှုတ်ခ
မ်းများ ဟာ လင်းလက်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထူးခြားမှုပေးနိုင်သည် ။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းလက် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသည် ။

ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်နေသည့်အတွက် ဒီ
အနီးအနားတဝိုက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံးအရာတစ်ခုကို ရှာ
ဖွေ လက်ညှိုးထိုးပြပါဆိုရင် ဂျစ်ကားအဖြူလေးနှင့် ဒီလူတည်တည်ကြီး
ကိုသာ ညွှန်ပြရပါလိမ့်မည်။

သူကတော့ ခုလောလောဆယ် အမြင်ကပ်ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုရင် လင်းလက်ကို အားမနာတမ်း
ညွှန်ပြလိမ့်မည် ထင်သည် ။

တကယ်ပါနော်၊ သူ့မျက်နှာထားကြီးက ဘယ်သူမှ အားနာငဲ့ကွက်မ
ယ့်ပုံ မရဘူး။ လင်းလက်သည် သူ့ကို ကျေနပ်လောက်အောင် နှောင့်ယှ
က် ကျီစပ်ပြီးသောအခါ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြလိုက်သည် ။

သူ့မျက်နှာကြီးမှာ ပိုကုပ်သွား၏။ လင်းလက် သဘောကျစွာ
နှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်၍ ပြီးမိသည် ။ ကဲ...ဘယ်လိုမိန်းကလေးလို့ ရှင် ထင်

သလဲဟင်။

သူမက ပိုရွံ့ချင်လာတာမို့ ဘေးကပဲ ရှောင်ပေးမလို လုပ်ပြီးမှ သူကားဂီယာချိန်းတာနှင့် ပြန်ပိတ်ဆိုလိုက်သည် ။ ပြီးမှ မထင်မှတ်ချိန် သူမက ကားနံဘေးကပ်၍ အလေးပြုကာ သွားပါတော့ဟု လက်ပြလိုက်သည် ။

သူမက သွားခွင့်ပြုမှ ကားမောင်းလို့ ရတာကို ဒေါက်လှပုံဖြင့် သူက..

“တောက်”

မကျေမနပ် တောက်ခေါက်၍ ဝေါခနဲ ကားကို ကြမ်းတမ်းစွာ မောင်းသွားလေသည် ။ လင်းလက်စန္ဒာက စကိတ်စီးရင်း ပခုံးတွန့်ပြသည် မို့ ကပြသလိုဖြစ်နေကာ နောက်ကြည့်မှန်ကနေ မြင်နေရသော အာကာအဖို့ ပို၍ မျက်စိနောက်စရာ ကောင်းနေတော့၏။

“ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

သူ တစ်ကိုယ်တည်း တိုးတိတ်စွာရေရွတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်၍ မှန်ဆီမှ အကြည့်လွှဲသည် ။ အဖြူရိပ်ကလေးသည် သူနှင့်ဝေးစွာကျန်နေခဲ့တော့။

“ဟဲ့...ဒီနေ့ စောလှချည်လား မြေးရဲ့ ”

ဒေါ်ခွာညိုက ဂျာကင်အနက်ကလေး လက်ထဲချိတ်ကာ လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသော အာကာကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်သည် ။

ရှုပ်အင်္ကျီအသားရောင်၊ အုန်းခွံရောင် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် ဆံပင်

တိုတိုမှာ ဂျနှင့်ရွဲနေသော သူ့မြေးမှာ သူ့မျက်စိထဲတော့ ကလေးတစ်ယောက်သာ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်စပြုနေပြီဖြစ်သော အာကာသည် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ သာ အကြီးအကဲဖြစ်သော်လည်း ဘွားအေရှေ့မှာ တော့ ဂျစ်တိုက်တိုက် ခေါင်းမာမာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်လား။

အဘွားနှင့်သူဟာ အယူအဆတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချင်းမတိုက်ဆိုင်လျှင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် အတိုက်အခံပြု ဆွေးနွေးရတတ်သည် ။ အဘွားသည် အသက် ခုနစ်ဆယ်နား နီး လာပြီဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကထက်နေဆဲ။ ပြီးတော့ အဘွားက ဉာဏ်လည်း သိပ်ပြေးသည် ။

သူမဘဝရဲ့ သက်တမ်းတစ်ခုလုံးနီးပါး စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုပြီး စီမံလာခဲ့တာမို့ ယခုထက်ထိလည်း မျက်နှာမလွဲနိုင်သေး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သေး။

အာကာနှင့်အတူ ဦးဆောင် အကြံပေးနိုင်သည် ။ အဘွား၏ အကြံဉာဏ်များမှာ သစ်လွင်လတ်ဆတ် ခေတ်မီဆဲပဲမို့ သူလည်း လက်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ဘာမဆို ဘွားလေးနှင့် တိုင်ပင်လုပ်ကိုင်ရသည် ။

“စောစောနိုးသွားလို့ ပါ ဘွားလေး၊ သား ကိုမြင့်စိုးတို့ တင်းနစ်ကုတ်ကို ခဏဝင်ပြီးမှ ရုံးကိုသွားမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကော်ဖီသောက်သွားဦးလေ”

“မသောက်တော့ဘူး ဘွားလေး”

“အေး..အေး..၊ ညနေ စောစောပြန်နော်၊ ဟိုမန်နေဂျာ အုပ်စုနဲ့ ဘားတွေဘာတွေ လိုက်မသွားနဲ့ ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အာကာက မျက်ခုံးလေးတစ်ဖက်ပင့်ပြကာ ပြောင်စပ်စပ် လုပ်သွားသည်။ အဘွားက အိမ်အပြန် ညဉ့်နက်တာ၊ ဘီယာသောက်တာမျိုးတွေ မကြိုက်။ သူကလည်း အမြဲတမ်းကြီးတော့ သောက်တာမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ စုံရင်တော့ မရှောင်နိုင်ပါ။ အာကာက ပျော်တတ်သည်။

သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကလေးနှင့် ကားသော့လေး လက်ထဲယမ်းကာ ထွက်သွားသော အာကာနောက်သို့ ဒေါ်ခွာညိုအိမ်ဝထိ လိုက်ကြည့် နှုတ်ဆက်သည်။

ဂျစ်ကားဖြူလေး ခြံဝကနေ ပျောက်ကွယ်သွားမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်၏။ ဒီနေ့တော့ ခြံထဲက ထွက်တယ်ဆို အာကာအာရုံမှာ အဖြူရိပ်လေးကို မြင်ယောင်သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီမနက် မိုးလင်းခါနီးတွင် သူမကို အိပ်မက်မက်သည်။ သူမမျက်နှာကို အာကာက အနီးကပ် စိုက်ကြည့်နေမိသတဲ့။ နိုးလာတော့ အာကာ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးသည်။

ဒီဖားပျံမလေးကို ဘာကြောင့် ခေါင်းထဲ ထည့်ရမလဲ။ မထည့်ပါဘူး။

အိပ်မက်က သူ့ဘာသာ ဘာကြောင်ပြီး မက်သလဲ မသိ။ သူကဖြင့် ကြည့်မရ။

အာကာနှုတ်ခမ်းလေး ယောင်ယောင်မျှ တွန့်ကွေးကာ တစ်ချက်ပြီး ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကတော့ မိန်းမတွေကို ဘယ်တော့မှ အထင်ကြီးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်သည်။

နှလုံးသားကို တွန်းတိုက်လှုပ်နှိုးပစ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။ အာကာ မယုံကြည်။ သူ့အရွယ်၊ သူ့အနေအထားအရ စိတ်

ကူးလည်း မယဉ်ဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အာကာသည် ကားကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် မေးမောင်းပြီး နံဘေးကူရှင်ပေါ်ကို ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးကို နှိုက်ယူသည်။

ပြီးတော့ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ နှုတ်ခမ်းဖျားတေ့လျက် မီးလေး ဖျောက်ခနဲ ညှိသည်။

အာကာသည် စီးကရက်ကြိုက်သည်။ သူ တစ်ခုခုကို အာရုံဝင်စားပြီး တစိုက်မတ်မတ် လုပ်နေပြီဆိုလျှင် စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မီးခိုးဆက်နေအောင် ရှိုက်ဖွာတတ်သေးသည်။

သူ့ရဲ့ အပမ်းဖြေနည်းကတော့ ရေကူးခြင်း၊ တင်းနစ်ရိုက်ခြင်းနှင့် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများ နှင့် ဘီယာသောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

အ ဝ တ် အ စ ဘေးထဲမှ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ထူးထူးခြားခြား နှစ်သက်တတ်ပြီး သွားလေရာမှာ ဂျာကင်တစ်ထည် အမြဲပါသည်။ ဝတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဝတ်သည် ဖြစ်စေ သူ ယူဆောင်လာတတ်သည်။

အသုံးအဆောင်တွေထဲမှာ တော့ မီးခြစ်မျိုးစုံ၊ ရေမွှေးမျိုးစုံနှင့် ဆံပင်အတွက် အသုံးပြုသည့် ဟဲစပရေးတို့၊ ဂျဲတို့ ကို သူ စုဆောင်းတတ်သည်။

အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ သိပ်ချေးမထူ။ အစား သိပ်မရွေး။ သို့သော် အနောက်တိုင်း အစားအစာနှင့် တရုတ်ဟင်းလျာကို သူ ပို၍ နှစ်သက်သည်။

သူ အစိုးရိမ်ဆုံးအရာကတော့ သူ့ဘဝကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချယ်လှယ်စိုးမိုးမှာ မျိုး။ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှ နှစ်ဝင်သာယာပြီး ရုန်းမရဖြစ်မှာ မျိုး။

ဒါကိုတော့ အာကာ အကြီးအကျယ် သတိထားသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်ထံ အပြီးအစီး အပ်နှံလိုက်ဖို့ ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်သည်။ သူ၏ လွတ်လပ်ခွင့်များကို သူ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

“တီ..တီ”

ကောင်မလေးကို ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းတွေ့လိုက်သည် နှင့် အာကာ အစောကြီးကြို၍ ဟွန်းသံပေးထားလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ကိုယ့်ကားကို ကြိုတင်စောင့်စားနေသလိုမျိုး။ လှမ်းမြင်လိုက်တာနှင့် ပိုမြူးပျ သွက်လက်သွားသည် ဟု အာကာ ထင်သည်။

ဒီနေ့ သူ မျက်မှန် မတပ်ထား။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ခပ်ကုတ်ကုတ်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စွတ်မောင်းသွားလိုက်သည်။ အနီးကပ် တစ်ပေလောက်အကွာမှ ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်ပေးလိုက်၏။

သို့ပေမယ့် သူထင်သလို လန့်ဖျတ်မသွား။ အာဂကောင်မလေးပင်။ သူ့ကားအရပ်မှာ ဘောနက်ကို လက်ဖဝါးနှင့် တစ်ချက်ပုတ်၍ ခပ်ဟေးဟေး ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၍

“ယူ ဒီနေ့ မိနစ်နှစ်ဆယ် ပိုစောတယ်”

သူ့ အသံလေးက တည်ငြိမ်သည်။ ပြီးတော့ ရဲတင်းသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

အာကာ ပြန်မေးသံက ဘုဆတ်ဆတ်။ သူထွက်လာချိန်ကိုများ မိနစ်နှင့် အတိအကျ တွက်ထားရသေးသည်။

“အဲဒီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ကိုယ့်ကို ပေးပါလား”

“ဘာ..”

“ယူ့ကို ဘရိတ်ဖတ်စ် ကျွေးချင်လို့ ပါ”

သူ့ကို ထိုမျှ တရင်းတနှီး ဖိတ်ခေါ်ရဲသော ကောင်မလေးကို သူ တအံ
တဩ ကြည့်နေမိ၏။

“ဆောရီးပဲ ချာတိတ်၊ ကိုယ် သူစိမ်းမိန်းကလေး ကျွေးတာ မစားတ
တ်လို့ ပါ”

“အို ..ဒါဆိုလည်း အလွယ်လေး၊ ယူ ကျွေးလိုက်ပေါ့၊ ကိုယ်က ဒီနား
က သရီးဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေး
ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ အဖော်လည်း သိပ်မရှိဘူးကွ၊ ယူ့ကို မြင်နေရတာ ကိုယ်
သဘောကျတယ်၊ ကိုယ် ခင်မိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လေးလေးစားစား ဖိ
တ်ခေါ်ပါရစေ”

သူက အေးအေးဆေးဆေး မိတ်ဆက်လိုဟန်ရှိတော့လည်း အာကာ
ငြင်းရခက်သွားသည် ။ သို့သော် သူ သိပ်တော့မယုံသေး။

“အင်း ငါ့ကို နောက်တီးနောက်တောက် လာမလုပ်နဲ့ ”

“အာ...ဘယ်ကနောက်ရမှာ လဲ၊ ညကတည်းက ယူ့ကို ဒီမနက်
ကော်ဖီတိုက်ချင်လိုက်တာလို့ တွေးထားတာ၊ ယူက ကိုယ့်ကိုမခင်ဘူး
လား၊ ခင်လိုက်ပါနော်၊ ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်က ဘရိတ်ဖတ်စ်က အစီအစဉ်
သိပ်ကောင်းတာ”

“မြက်ခင်းလေးပေါ် စားပွဲတွေ စီထားတာကွ၊ သိလား ပြီးတော့ ခရေ
ပင်ကြီးတွေက အုပ်ဆိုင်းနေတာပဲ၊ ငှက်အော်သံလေးတွေလည်း ကြား
နေရတယ်၊ စားပွဲခင်းကလည်း ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေး၊ အဲဒီပေါ်မှာ

အင်္ဂလန်မိတ် ကြွေခရားဖြူဖြူလေးကို တင်ထားတာ သိပ်လှတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ခရေပွင့်လေးတွေက ကြွေကျလာသေးတယ်၊ မွေးနေတာပဲ၊ သိပ်ကဗျာဆန်တာပဲ၊ ကိုယ်ဆို မနက်တိုင်း ကော်ဖီတစ်ခရာ၊ ကုန်အောင်သောက်ပစ်မိတာချည်းပဲ သိလား”

သူ့ပြောဆိုဟန်လေးမှာ ကလေးဆန်သည်။ ။

“ညီလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်နဲ့ အတူတူ ကော်ဖီလိုက်သော ကံကြည့်စမ်းပါ နော်၊ ပြီးတော့ ယူကားလေးက စက်သံတောင်မကြားရဘူး၊ ညက်နေတာပဲနော်၊ ကိုယ်က ဂျစ်ကားဆို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကို တစ်ပတ်လောက်လေး မောင်းစမ်းပါ၊ ကိုယ် ကားမမောင်းရတာ ကြာနေပြီ၊ အာရုံငါးပါးစလုံး ထုံထိုင်းနေသလိုပဲ၊ ကိုယ့်ကို ခဏငှားနော်”

သူမနှုတ်က တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ကားခေါင်းဖက်မှ လှစ်ခနဲပြေးကာ သူနံဘေး ကူရှင်ပေါ် စွေခနဲ ခုန်တက်ထိုင်လိုက်တော့၏။

ဒီတော့မှ အာကာ ဟာခနဲ မျက်လုံးပြူးရသည်။ ။

ကောင်မလေးက သူ့ဂျာကင်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကိုယ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။ အာကာ မျက်လုံး အမြန်လွှဲကာ အသက်ရှူရ ကျပ်သွားရ၏။

“မောင်းလေ၊ ယူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးကို ပျက်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို မယုံလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ယူကားကို ကိုယ်မောင်းမှာ နှမြောနေလို့ လား ကိုယ်က ပိုင်ပါတယ်နော်၊ ပြိုင်ကားတောင် ဟိုမှာ ဝင်မောင်းနေကျ၊ ဒီမှာ ကြည့် ကိုယ့်မှာ အင်တာနေရှင်နယ်လိုင်စင် ရှိတယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ မဆို မောင်းလို့ ဖြစ်တယ်၊ တွေ့လား”

သူ့ကိုယ်လေး အနည်းငယ်ကြွ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လိုင်စင်ကို ထု

တံပြလိုက်သေး၏။ အာကာ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြရသည် ။ သူ့နံဘေးမှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်နေပြီဖြစ်သော ကောင်မလေးမှာ သာလိကာ ဝင်စားသလား မသိ။

“သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ”

“ယူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“အာကာ”

“အာကာ၊ ကိုအာကာပေါ့နော်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ်က လင်းလက်၊ အိမ်မှာ တော့ ဂျူလီလို့ ခေါ်တယ်။ မှတ်ထားဦးနော်၊ ဪ့ကို မေးမလို့ ယူတို့ အိမ်ကနေထွက်ထွက်လာတတ်တဲ့ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူနဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ အဘွားတစ်ယောက်က ယူအဘွားလားဟင်၊ သိပ်ခန့်တာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ်”

အာကာ စကားပြောပုံမှာ ခပ်ပြတ်ပြတ် လေသံမာမာနှင့်သာ။

“ဟော..ရှေ့မှာ ရောက်ပြီ၊ အဲဒီဟိုတယ်ပဲ၊ ဝင်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်၊ ရတယ်၊ နောက်လည်း ကိုယ့်ဆီ လာလည်နော် ယူမလာလည်း ကိုယ်က ယူအိမ် လာလည်မှာ ပဲ”

အာကာ မျက်လုံးလှုပ်နေမိ၏။ စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကားပေါ်က အဆင်းမှာ

“ဒီမှာ လင်းလက်၊ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးဆို ဣန္ဒြေရမှ ကြိုက်တယ်၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ဗျ သိလား”

ဟု ပေါ်တင်ကြီး ပြောပစ်လိုက်သည် ။ တခြား မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ဆို သူ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့ တွယ်လိုက်တာကြီးကို စိတ်ဆိုးချင်း ဆိုးနိုင်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူက မျက်နှာလေး မော့၍ ရယ်သည်။ ။

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း ပြောဖူးတယ်၊ ဣန္ဒြေရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ကိုအာကာ၊ ပြောပြပါလား၊ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

ဒီလို နာယူချင်ပုံလေးနှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာပြောတော့လည်း သူမက အပြစ်ကင်းနေပြန်၏။ အာသာ သက်ပြင်းသာ ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

ထိုနေ့က သရီးဒီဟိုတယ်မြက်ခင်းက စားပွဲမှာ နံနက်စာ စားရင်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။ အာကာသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခင်မင်ရင်းနှီးရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မမျှော်လင့်ဖူးပါ။

သူပြောသလို မိနစ်နှစ်ဆယ်လည်း မကတော့ပါ။ သူ့ကို စားပွဲမှာ ထားပြီး သူ့ဂျစ်ကားကို ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်ပတ်ယူမောင်းတာကို သူက စိတ်ရှည်သည်းခံလိုက်ရသေးသည်။ ။

သူမသည် ဟန်ဆောင်တတ်ပုံ မရ။ ပြီးတော့ အားနာတတ်ပုံလည်း မရ။ အင်မတန် နားလည်ရခက်သော စရိုက်ဆန်းဆန်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။

အာကာသည် စိတ်ထဲမှ ပခုံးတွန့်ကာ ခပ်ဝေးဝေးနေတာ အကောင်းဆုံးဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးမိသည်။ ။ ကောင်မလေး ကားယူသွားသဖြင့် နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြင့် အာကာ စောင့်ဆိုင်းနေရလေသည်။ ။

ဘွားလေးသာ သူ့အဖြစ်ကိုတွေ့လျှင် မျက်လုံးအပြူး၊ သားအုံသွားလိမ့်မည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အိမ်မှာ ကားဘယ်နှစ်စီးရှိရှိ၊ အာကာက ဒီဂျစ်ကားကို အနှစ်သက်ဆုံး။ ဘယ်သူ့မှ လည်း ပေးမကိုင်၊

ပေးမမောင်းပါ။

ယခုတော့ လင်းလက်ဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့အနှစ်သက်ဆုံး သက်မွဲပစ္စည်းတစ်ခုကို ဇွတ်ယူသွားနိုင်ပြီ။ ထို့အတူ သူမကပင် သူ့အနှစ်သက်ဆုံး သက်ရှိအရာတစ်ခုကို ဇွတ်ပေးအပ်လျှင်...

“ဟယ်လို”

“မင်းဇော်လား”

“အေး၊ ဂျူလီ ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလဲ၊ နင် ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”

“ဟိုတယ်ကပဲ”

မင်းဇော်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နာရီကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဂျူလီဖက်မှာ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ သူ့အနေနှင့် ကူညီဖေးမဖို့ တာဝန်ရှိပါသည်။ ။

ဂျူလီနှင့် မင်းဇော်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ မဟုတ်လား။

“နင် အခုဘာလုပ်နေလဲ မင်းဇော်”

“ရေချိုးမလို့ ပဲ”

“အဲဒါဆို ပြီးရင် ငါ့ဆီ ခဏလာဦးဟာ”

“နင် အပြင်ထွက်ဖို့ လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့၊ ငါ အခု ကာရာအိုကေခန်းထဲမှာ သီချင်းဆိုနေရင်း နင့်ကို သတိရလို့၊ စကားပြောချင်လို့ ဖုန်းထွက်ဆက်လိုက်

တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကားတစ်စီးလောက် ငှားထားချင်တယ် ဆိုတာလေ၊ နင် စုံစမ်းကြည့်သေးလား”

“စုံစမ်းထားတယ် ၊ ရမှာ ပါ၊ အဲဒါလား”

“ငါ မငှားချင်တော့ဘူး မင်းဇော်”

“ဘာလို့ လဲ”

“အဟဲ..အခု စီးစရာတွေ့ထားလို့ ပေါ့”

ဂျူလီ အသံလေးက သိပ်ကို မြူးသွက်နေသည်

မနေ့ညက သူတို့ တွေ့တော့ဖြင့် ဒီအကြောင်း မပြောဖြစ်ပါလား။ ဒီနေ့မှ ကောက်ကာ ငင်ကာ ဂျူလီ စိတ်ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ ဟိုနေ့တွေတုန်းကဖြင့် ဂျစ်ကားသန့်သန့်တစ်စီး အခုဆိုအခု ငှားပေးစေချင်ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာ။

“ဘယ်ကရတာလဲ ဂျူလီ၊ ဈေးကရော”

သူမက မဖြေ။ တိုးတိုးအုပ်အုပ်ကလေး ရယ်နေသည် ။

“နင် သိချင်လား မင်းဇော်”

“ဟ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အူမြူးလှသည်လား”

“အဲဒါ ပြောမလို့ ပေါ့၊ နင်လာမှ ပြောမယ်ဟာ၊ ဒါပဲ၊ အမြန်လာနော်၊ ငါ စောင့်နေမယ်”

“ဟ..နေဦး၊ နင့်ဆီမှာ ငါ အကြာကြီးနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော် ဂျူ

လီ၊ ညနေ ဖြူလေးနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“ကျွတ်...လာပြန်ပြီကွာ၊ တစ်ရက်ကလေးများ မချိန်းမချက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ငါ ဒီကို ရောက်နေတဲ့ အချိန်ကလေးတော့ နင် ငါ့ကို ဦးစားပေးသင့်ပါတယ် မင်းဇော်ရယ်၊ ငါ့မှာ တခြားအဖော် မပါခဲ့ဘူးဆို တာ နင် သိရဲ့ သားနဲ့ ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဂျူလီပြောပုံလေးက ကရုဏာသက်ချင်စရာ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူမ ရန်ကုန်ရောက်နေချိန် ခဏ မှာ တော့ သူ့ဘက်က အစွမ်းကုန် ကူညီဂရုစိုက် ချင်ပါသည် ။

“ဒီနေ့တော့ ဆောရီးပဲကွာ၊ ငါ ချိန်းပြီးသားဖြစ်သွားလို့ ပါ၊ နောက် နေ့ နင် သွားချင်တဲ့ နေရာ လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ကတိ တကယ် ကတိ”

“ပြီးရော ပြီးရော၊ ခဏတော့ လာခဲ့နော်၊ ဒါပဲ”

“အိုကေ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်မယ်၊ နင့်စကား နားထောင်ဖို့ တစ် နာရီလောက်တော့ အချိန်ရပါတယ် ဂျူလီ”

“ကြည့်စမ်း၊ ပြောပုံက မင်းဇော်ရယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် နင် သိပ်ပြောင်း လဲသွားတယ်၊ ရည်းစားရတာမှ မကြာသေးဘူး ဟွန်း”

မင်းဇော်က အရှက်ပြေ ဟက်ခနဲ ရယ်သည် ။

“ဒါကတော့ဟာ”

“ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ဖြူလေးကလည်း ဟို နင်ပြောသလို ငါ့ရည်းစားလေး မဟုတ်လား”

“သွား...ကပ်ပြီး အမှတ်ယူမနေနဲ့ ၊ ကြည့်မရတော့ဘူး။ နင်တို့ ယော ကျားလေးတွေဟာ တစ်ယောက်မှ ကို မကောင်းကြဘူး”

“ဟ..ဘာလဲ...အသားလွတ်ကြီး”

“အရမ်းမုန်းစရာကောင်းတာပဲ”

လင်းလက်က နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည် ။ သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လိုက်သည် ကတော့ သူငယ်ချင်းမင်းဇော် မဟုတ်ပါ။

မျက်တောင်လေးမှေးစင်းကာ မခိုးမခန့် ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုသာ ဖြစ်ပါသည် ။ သူ့မျက်ဝန်းများက သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်သည် ။ နာမည်ကြီးက အာကာတဲ့ ။ သူဟာ လောကကြီးကို စီးစီးပိုးပိုး အပေါ်အမြင့်ကြီးကနေ ငုံ့ကြည့်ချင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။

★